

**Νάτον ο καμαρωτός
Ήτης Κερκύρας άετός.**

Με χρειάζονται ο' έμια
κι' αυτοκίνητα τραγών
για να κόβουν κάθε μέρα
ένα κληνίκ των κοινών.

Με χρειάζονται και φόροι του κυρίου Σμποπούλου
χάρην των άποπαμάτων,
κι' έφορις άμαρτημάτων
χαρίτι Βοκοτοπούλου.

Με χρειάζεται με τάλλα
για την Δόξα με κουτάλα,
κι' έρρηξις άτρολιβήτων παναρχίας έποχης
με πολλόν παρορυσμόν,
που να φέρη της ψυχής
και του σώματος βρασμόν.

Με χρειάζονται κι' εόδους
σαν πάς πικλιές είναις,
όπου πάς ζητών εόδους
έξω της εόδους είναι.

Πλήν μαζι με τους στραθώνας
είναι χριός κατεπίγον
ν' άποκτίσωμεν ζηνόνας
για τα πλίσια των προσφύγων.

Και τους πέντας να ζηνίη και θεμώς να περιθάλπη
τουτ' ή πλίσια ή σικρά,
μες χρειάζεται και κάληη
για τον κύριον Πρακρά.

Με περιττόν να πώ πώ, και δόχη με κοτίνοια
μες χρειάζονται παρθίνια
να βροχώνωμε με' έκαινοια
καθημία και καθένη.

Πλήν χρειάζονται ο' έμια
κι' άλλα μάριμαρ Πεντέλης
για μελλούσας προτομάς
της ρητορικής άγέλης.

Θέλωμεν και Πρωτανεία, Γερουσίας καφρυνείων,
κι' ύδροπότας πολιεμάχους, και κοντολογής γι' αυτά
είναι χρεία και πραγμάτων δυσευρέτων και σπανίων,
όπου λέγονται παράδες, γρόσα, χρομάτα, λεφτά.

Τέτοια θέλει, Περικλέτο, τουτ' ή πλίσια των συγχρόνων,
που να γινώσι, φώς, παιδεία,
κι' ένός πράγματος άνάγκη δέν παριστάται και μόνον,
του γνωστού ζουρλομανθού.

**Μνημόσυνον εκείνου
του πάλαι Εκωνσταντινού.**

Π.—Τί μνημόσυνο και πάλι, και' έξημέρωσε, φορίτη,
είκοσιηέ Μαίον κι' έβουε κι' ήμαρ Τρίτη,
τέτοια' μέχρι θλιβερή' πίκχνη τού γένου, δλο
και δέν έλαμπε σταυρός' ατ' ή γήης Σοφίης τόν θόλο.

Τί μνημόσυνο και πάλι,
κι' είδα μπρός μου Βασιλέα
μ' έτετο; να ζεπροβάλη
και με περιεσφαλικά.

Και πάλι κόσμος, Φακούλι,
λόγους γι' αυτόν έτόνισε,
και ποιος έλιγο, ποιος πολύ,
κανείς δέν τόν λησμόνησε.

Μεγάλο έσκος Βασιλή' μπροστά μες ένκαπράτες
κι' έξυπνησε' στο διάβα του κάθε κερδία του γέρκου.
Τόν είδα με τόν θωρακκα και με τα πείδιλά του,
κι' έ' έλογο καμαρωτό

ἴπερσ' ἔμπρός μου φερωτό,
ποῦ λές και δὲν ἀγγίζανε στὴ γῆ τὰ πέταλά του.

Τὸν εἶδα τὸν πολεμιστὴ, ποῦ τοῦκλισε τὰ χεῖλη
πόνος καὶ ποῦ μακρὸς,
τὸν εἶδα τοῦτον, ποῦ πεσε σ' τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλην
ἀθάνατος νεκρός.

Μέσα σὰ τούτους τοὺς καιροὺς τοὺς πολυδοξαμένους
εἶδα και πάλι θλιβερό τὸν μάρτυρα τοῦ γένους,
και σκλάβους ἀκουσα νὰ κλαῖν τὴν μαῦρη των τὴν μοῖρα,
κ' ἔμπρός και πῶς τοῦ σκυφτοί
φιλούσανε τὴν λατρευτὴ
τοῦ Βασιλεῖς πορφύρα.

Τὸν εἶδα και πάλι τὸν νεκρό
μὲ τὰ γλυκοχαράματα,
και κλάμμα τοῦφερναν πικρὸ
βόγγοι σκλαβιάς; και κλάμματα.

Βουδός δὲν ἔβγαζε μιλιά,
κ' ἔφώναζε καθις :
μαρμαρωμένε Βασιλεῖ,
πότε θ' ἀναστηθῆς ;

Και πάλι τὸν ἀξέχαστο τὸν Βασιλεῖ τὸν εἶδα,
δὲν σ' ὀρπιζε σὰν ἄλλοτε παρηγορᾶ κ' ἑλπίδα,
και τοῦ μεγάλου χαλασμοῦ θυμῆθηκα τὸ δρέμα
και πάλι τὸ παράπονο μ' ἔπηρε και τὸ κλάμμα.

Εἶδα και τρώσκια χρυσά κ' αἵτου; μὲ δὴδ κεφάλια
νὰ σωριασθῶνε κατὰ γῆς,
κ' ἔκουσ' ἀντίλαλο σραγῆς
και μουκρητά, ποῦ νόμιζε πῶς ἔφαζαν βουβάλια.

Πόσοι ντροπῆς, ραγιαδικῆς ἔπασαν αἰῶνες
και τὸ τραγοῦδι τὸ παλιό πολλοὶ δὲν τὸ ξεχνᾶνε:
Δέσπονα μὴν τιμωραῖσαι, μὴν κλαίτε σεῖς εἰκόνες,
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θῆναι.

Εἶδα τὸν Ἀυτοκράτορα, τοῦ γένους τὴν εἰκόνα,
μὲ τὸ κεφάλι ἔσοκεπο χωρὶς καμμιὰ κορδία,
κ' ἔγούριε κ' ἔαυτταξέ μὲ βουρλωμένα μάτια
τῆς Πόλις τὴν Ἀγιά Σοφιά, τῆς Πόλις τὰ Παλάτια.

Και σ' τοὺς Ρωμανοὺς ἔφώναζε, ποῦ μ' ἔκλογας μεθῆνε :
πλουτίζετε, ταχύνετε,
κ' ἔπως ἐσεῖς πηγαινέτε
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι τὸν ξένου θῆναι.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ γὰ τῆς Κερκυρῆς τὸ πουλί.

Φ.— Κ' ἔγώ ξέρω, σκυλομούρη,
στῆς Κερκυρῆς τὸ Γαστοῦρι
πῶς ἴσῃνη θνητὸς
κ' ἀσταλῆνος ἀετός,
κ' ἄφροβα τὸν ἔπασ' ἔνας
Κερκυραῖος Μπλαβιένος.

Κ' ἔτρεχαν εἰς τὸ Γαστοῦρι, κ' ἔγινε κουβέρτα τόση,
κ' εἶπανε γι' αὐτὸν καμπόσοι
πῶς τὸν Πρώσουε συμβολίζει τὸ κλεινὸν Βασιλεῖον
και τὸν Κεῖξερ τὸν πᾶν,

ποῦ δικό του τώρα κάνει
τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον.

Τέτοια, λ' ἔβγαε γὰ τούτου μ' ἔνα τόνον σοβαρὸν
ἐμβριθεῖς συμπατριώται,
ὅπου πᾶν τοτ' ἐρμηνεύουσι τὰ σμαῖα τῶν καιρῶν,
— πλὴν ἐγὼ τοὺς εἶπα τότε :

Ἐρε κοιτοί, στοιχηματίζω χίλιος μ' ἔνα πῶς αὐτὸς
συμβολίζει τὸν Κορφιᾶτη,
ποῦναι τώρα σὰν αὐτός
στὴν ἀνδρεία και σ' τὸ μάτι.

Τὸν Κορφιᾶτη συμβολίζει και πιστεύετε σ' ἑμένα,
κ' ὅλοι τώρα προσκυνεῖτε
κ' ἔν ὄργανος ἀνομνεῖτε
τὸν αἰτό τοῦ Μπλαβιένου.

Ἐρε καλά μες λές, τὸ βρῆκες, μοῦ φώναζε πολλοί,
τέτοιος ἀετός νυχάτος τὸν Πρωθπουργὸ δηλοῖ,
κ' ἄρχισε μὲ τέτοια λόγια
νὰ τὸν ψάλλη κάθε ζῶζιμα :

Πέτ' αἰτὲ κομαρωμένε και ψηλά στὰ νῆση στάσου
κ' ὅλο χόρταινε μὲ κρέας τὰ μικρὰ τὰ τσιπούλα σου,
δός τους, δός τους ἔως ἔστου τὸ φερό νὰ κένουν πῆχη
και μὲ πιθαμὴ τὸ νύχι.

Π.— Μὰ κ' ἔγώ, ἔρε Φασουλῆ,
τούτο λέγω πῶς δηλοῖ
τὸ συμβολικὸ πουλί.

Κ' ἂν δὲν πῆγα στὸ Γαστοῦρι
νὰ θακμάσω τὸν αἰτό,
μὲ τὸ ξύλο μου πετῶ
και σὲ δέρνω σὰν γαδοῦρι.

Και καρποσῆς κομμάτιας,
μ' ἔλλους λόγους ἀγγελλίας.

Ἐξεδόθησαν Μελέται Δημοσιονομικαί,
περισπύσαστοι τὰ μάλα κ' ἀληθῆς σημαντικαί,
ἀξιαί πολλῆς μελέτης σ' τὸν Ρωμῶν τὴν καταστάξ,
ἔργον κεφαλῆς ἑστίας, τοῦ Κεράλη τοῦ Πανταξ.

Μέγας λοιπὸν ὁ θριαμβος ὁ τῆς Μανδολινατίας
στὴν γῆ, πᾶς Φαραωνῶν,
ἐνθ' ἀνεμῆσαις ἀφῆσε πολλὰς, και γλυκυντάτας
καθ' ἕπαντα τὸν χρόνον,
κ' ὕποδοχὴν τῆς Ἰακκιανῆς στέφανος, μ' ἔγκομια,
και τᾶλλα τὰ παρόμοια.

Στὸ Παρισσοῦ τῆς σάλας τὴν Τρίτη δίχως ἄλλο
τῆς Καλογεροπούλου τῆς ξακουστῆς μεγάλο
και τραγεταξτὸ χονταίρτο, ποῦ δὲν ἔα γῆνη χρέμα...
θαρραῖ, στὸν λαρυγγά τῆς πῶς εἰώμισαν ἀπόδημα.

Φραγκικός Κανελλόπουλος, ἐμποροραπτής πρώτης,
πρὸς τούτου σπευδὲ τοῦ συμφορ καθεῖνας θιασώτης
νὰ κόψη γρηγορὰ ξανά
τὰ νῆα καλοκαιρινά,
κ' ἔκτεθεν ἐκάθηρ λιγέρος ὡσαν κυπεροσάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.